

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/44/2020
Identifikačné číslo spisu:	5109010534
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:5109010534.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obvineného K. T. pre trestný čin skrátania dane a poisteného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí 27. augusta 2020 v Bratislave dovolanie obvineného K. T. podaného prostredníctvom zvoleného obhajcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2016, sp. zn. 1To/92/2016, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného K. T.
sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina z 31. mája 2016, sp. zn. 28T/40/2009 bol obvinený K. T. uznaný za vinného z trestného činu skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 na skutkovom základe, že

ako osoba reálne konajúca za podnikateľský subjekt s obchodným menom K. T., miesto podnikania J. R. K., K. R. XXXX/XX, IČO: XX XXX XXX, IČ DPH: SK XXXXXXXXXXXX

- v zdaňovacom období I až IV. štvrťroku roku 2002 nezúčtoval daň z pridanej hodnoty na výstupe z uskutočnených zdaniteľných plnení pre odberateľa spol. Z., s. r. o., W. cesta XXX, Kysucké Nové Mesto z faktúr

č. 285 zo dňa 1. februára 2002 na sumu 148.338,- Sk z toho DPH 27.738,- Sk,

č. 293 zo dňa 14. februára 2007 na sumu 67.378,20,- Sk z toho DPH 12.599,20,- Sk,

č. 323 zo dňa 30. mája 2002 na sumu 99.192,10,- Sk z toho DPH 10.300,40,- Sk,

č. 361 zo dňa 25. júla 2002 na sumu 137.949,40,- Sk z toho DPH 25.795,40,- Sk,

č. 364 zo dňa 8. augusta 2002 na sumu 64.985,80,- Sk z toho DPH 12.151,80,- Sk,

č. 366 zo dňa 13. augusta 2002 na sumu 72.663,50,- Sk z toho DPH 13.587,50,- Sk,

č. 378 zo dňa 5. septembra 2002 na sumu 164.052,50,- Sk z toho DPH 30.676,50,- Sk,

č. 395 zo dňa 28. októbra 2002 na sumu 74.121,- Sk z toho DPH 13.860,- Sk,

č. 397 zo dňa 30. októbra 2002 na sumu 400.326,90,- Sk z toho DPH 74.857,90,- Sk,

č. 399 zo dňa 4. novembra 2002 na sumu 61.361,- Sk z toho DPH 11.474,- Sk,
č. 411 zo dňa 16. decembra 2002 na sumu 265.360,- Sk z toho DPH 49.620,20,- Sk,
č. 415 zo dňa 27. decembra 2002 na sumu 284.999,60,- Sk z toho DPH 53.295,60,- Sk,

pre odberateľa spol. W., s. r. o., J. XXXX, Kysucké Nové Mesto z faktúr

č. 278 zo dňa 14. januára 2002 na sumu 56.279,90,- Sk z toho DPH 10.523,90,- Sk,
č. 406 zo dňa 6. decembra 2002 na sumu 8.132,80,- Sk z toho DPH 1.520,80,- Sk,

pre odberateľa N. I. - J., W. XXX z faktúry

č. 408 zo dňa 12. decembra 2002 na sumu 38.979,10,- Sk z toho DPH 7.288,80,- Sk

pre odberateľa S. J., B. Č. XXXX, J. R. K. z faktúr

č. 288 zo dňa 11. februára 2002 na sumu 7.576,80,- Sk z toho DPH 1.416,80,- Sk,
č. 289 zo dňa 11. februára 2002 na sumu 7.045,40,- Sk z toho DPH 1.317,40,- Sk,
č. 306 zo dňa 24. marca 2002 na sumu 12.478,40,- Sk z toho DPH 2.333,40,- Sk,

- v zdaňovacom období I až IV. štvrťroku roku 2003 zúčtoval daň z pridanej hodnoty na vstupe z neuskutočnených zdanieľných plnení - z faktúr údajne vystavených dodávateľom spol. R., s. r. o., W. XXX, Veľké Rovné

č. 01/2003 zo dňa 15. marca 2003 na sumu 10.176,- Sk z toho DPH 1.696,- Sk,
č. 02/2003 zo dňa 25. marca 2003 na sumu 1.849,- Sk z toho DPH 308,20,- Sk,
č. 03/2003 zo dňa 1. apríla 2003 na sumu 33.849,40,- Sk z toho DPH 5.641,60,- Sk,
č. 04/2003 zo dňa 23. apríla 2003 na sumu 280.579,20,- Sk z toho DPH 46.763,20,- Sk,
č. 05A/2003 zo dňa 9. mája 2003 na sumu 15.081,60,- Sk z toho DPH 2.513,60,- Sk,
č. 05/2003 zo dňa 9. mája 2003 na sumu 19.885,- Sk z toho DPH 3.314,20,- Sk,
č. 05B/2003 zo dňa 9. mája 2003 na sumu 12.063,60,- Sk z toho DPH 2.010,60,- Sk,
č. 06/2003 zo dňa 10. mája 2003 na sumu 35.164,80,- Sk z toho DPH 5.860,80,- Sk,
č. 06A/2003 zo dňa 12. mája 2003 na sumu 41.490,- Sk z toho DPH 6.915,- Sk,
č. 07/2003 zo dňa 22. mája 2003 na sumu 124.084,60,- Sk z toho DPH 20.680,80,- Sk,
č. 08/2003 zo dňa 28. mája 2003 na sumu 175.616,- Sk z toho DPH 29.269,30,- Sk,
č. 09/2003 zo dňa 13. júna 2003 na sumu 133.013,40,- Sk z toho DPH 22.169,20,- Sk,
č. 11/2003 zo dňa 3. júla 2003 na sumu 20.448,- Sk z toho DPH 3.408,- Sk,
č. 12/2003 zo dňa 4. júla 2003 na sumu 20.448,- Sk z toho DPH 3.408,- Sk,
č. 13/2003 zo dňa 25. júla 2003 na sumu 1.128,- Sk z toho DPH 188,- Sk,
č. 14/2003 zo dňa 29. júla 2003 na sumu 78.336,- Sk z toho DPH 13.056,- Sk,
č. 15/2003 zo dňa 26. augusta 2003 na sumu 94.663,- Sk z toho DPH 15.777,20,- Sk,
č. 15A/2003 zo dňa 26. augusta 2003 na sumu 116.569,- Sk z toho DPH 19.428,10,- Sk,
č. 16/2003 zo dňa 15. septembra 2003 na sumu 52.554,- Sk z toho DPH 8.759,- Sk,
č. 17/2003 zo dňa 16. septembra 2003 na sumu 59.087,- Sk z toho DPH 9.847,80,- Sk,
č. 17A/2003 zo dňa 16. septembra 2003 na sumu 55.319,- Sk z toho DPH 9.219,80,- Sk,
č. 18/2003 zo dňa 17. septembra 2003 na sumu 92.353,- Sk z toho DPH 15.392,20,- Sk,
č. 18A/2003 zo dňa 17. septembra 2003 na sumu 233.985,- Sk z toho DPH 38.997,70, Sk,
č. 18B/2003 zo dňa 17. septembra 2003 na sumu 228.516,- Sk z toho DPH 38.086,- Sk,
č. 19/2003 zo dňa 18. septembra 2003 na sumu 127.440,- Sk z toho DPH 21.240,- Sk,
č. 20/2003 zo dňa 23. septembra 2003 na sumu 103.891,- Sk z toho DPH 17.315,20,- Sk,
č. 21/2003 zo dňa 25. septembra 2003 na sumu 96.409,- Sk z toho DPH 16.068,20,- Sk,
č. 21A/2003 zo dňa 25. septembra 2003 na sumu 120.506,- Sk z toho DPH 20.084,30,- Sk,
č. 22/2003 zo dňa 26. septembra 2003 na sumu 25.385,- Sk z toho DPH 4.230,80,- Sk,
č. 23/2003 zo dňa 10. novembra 2003 na sumu 11.615,- Sk z toho DPH 1.935,80,- Sk,
č. 24/2003 zo dňa 20. novembra 2003 na sumu 2.436,- Sk z toho DPH 406,- Sk,

č. 24A/2003 zo dňa 8. decembra 2003 na sumu 33.561,- Sk z toho DPH 5.593,50,- Sk,
č. 25/2003 zo dňa 17. decembra 2003 na sumu 45.893,- Sk z toho DPH 7.648,80,- Sk,
č. 25/2003 zo dňa 22. decembra 2003 na sumu 45.893,- Sk z toho DPH 7.648,80,- Sk

- v zdaňovacom období roku 2003 uviedol v daňovom priznaní dane z pridanej hodnoty na výstupe daň nižšiu v I. štvrtroku o 2.373,- Sk, v II. štvrtroku o 144.154,- Sk, v III. štvrtroku o 260.918,- Sk a IV. štvrtroku o 16.361,- Sk a takisto v období I. až IV. štvrtroku roku 2003 nezúčtoval daň z pridanej hodnoty na výstupe z uskutočnených zdaniteľných plnení

pre odberateľa spol. Z., s. r. o., W. cesta XXX, Kysucké Nové Mesto z faktúr

č. 439 zo dňa 24. marca 2003 na sumu 12.215,- Sk z toho DPH 2.036,- Sk,
č. 469 zo dňa 30. júna 2003 na sumu 162.935,- Sk z toho DPH 27.156,- Sk,
č. 566 zo dňa 18. decembra 2003 na sumu 5.022,- Sk z toho DPH 1.004,- Sk,

pre odberateľa I. K. N., W. z faktúr

č. 486 zo dňa 4. júla 2003 na sumu 20.448,- Sk z toho DPH 3.408,- Sk,
č. 523 zo dňa 17. augusta 2003 na sumu 20.448,- Sk z toho DPH 3.408,- Sk,

čím na úkor štátneho rozpočtu SR skrátil daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie roku 2002 o 351.652,- Sk a za zdaňovacie obdobie roku 2003 o 495.718,- Sk, celkovo 847.370,- Sk / 28.127,53 eur.

Za to bol obvinený K. T. odsúdený podľa § 148 ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, § 40 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku zahlásili priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní konanom dňa 31. mája 2016, sp. zn. 28T/40/2009 obvinený odvolanie v celom rozsahu proti výroku o vine a treste, pričom prokurátor vyhlásil, že vo vzťahu k výroku o vine nepodáva odvolanie a vo vzťahu k výroku o treste sa vyjadrí v zákonnej lehote (č. l. 954).

Na základe včas podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí 29. novembra 2016 uznesením, sp. zn. 1To/92/2016 (č. l. 1012-1013), ktorým podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného K. T. zamietol.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený prevzal 25. januára 2017, obhajca JUDr. Martin Olos 25. januára 2017 a prokurátor prevzal rozhodnutie dňa 24. januára 2017 (č. l. 1038).

Okresný súd Žilina dňa 22. júna 2020 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného, ktoré podal prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Martina Olosa (č. l. 1070-1073). Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 23. januára 2020 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Tr. por.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, obvinený namietal, že okresný súd nevykonával všetky ním navrhované dôkazy, ako aj výsluch svedkyne X.. O. Š., ktorá pracovala na daňovom úrade a mala vedomosti o priebehu a výsledku daňovej kontroly a najmä o konaní svedkyne K. T.. Odmietnutím výsluchu uvedenej svedkyne došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní a zásade spravodlivého procesu v jeho neprospech, a to aj nevykonaním znaleckého posudku ohľadne určenia existencie a prípadnej výšky daňovej povinnosti týkajúcej sa daňových prípadov uvedených v skutkovej vete obžaloby s poukázaním na rozhodnutie sp. zn. R 27/1979. Ďalej obvinený namietal, že okresný súd

neprihliadol ani na dôkaz v podobe obžaloby na svedkyňu K. T., ktorú získal na základe legálneho nahliadnutia do spisu, kde súhlas s nahliadnutím a vyhotovením kópie udelil zákonný sudca. Predmetné dôkazy pritom jasne preukazovali zjavnú nepravdivosť tvrdení svedkyne K. T.. Odmietnutím ich vykonania je ďalším porušením práva na obhajobu.

Ďalej obvinený namietal vady v prípravnom konaní, ktoré mali za následok zásadné porušenie práva na obhajobu, a to postup prokurátora, ktorý rozhodoval o ním podanej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a ktorý dal na obvinenie jeho osoby pokyn vyšetrovateľovi, ktorým bol vyšetrovateľ viazaný. O jeho sťažnosti mal potom rozhodovať nadriadený prokurátor, a preto sú všetky procesné úkony a rozhodnutia dozorujúceho prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina v prípravnom konaní zaťažené vadami a sú nulitné s poukázaním na teóriu plodov otráveného stromu. Podľa obvineného mu prokurátor v uznesení sp. zn. 4Pv 96/2006 zo dňa 24. septembra 2008, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, priamo odporučil konanie o dohode o vine a treste podľa § 232 Tr. por., čím došlo k porušeniu zásady prezumpcie nevinoty.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, obvinený namietal neexistenciu naplnenia skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., pretože v danej veci nemal žiadnu zákonnú či zmluvnú povinnosť daň (DPH) zúčtovať, pretože nebol daňový subjekt, ani nebol splnomocnený a ani poverený na tieto úkony daňovým subjektom. Tvrdenia skutkovej vety o jeho povinnosti zúčtovať daň tak boli zmätočné s poukázaním na skutkové závery okresného súdu, ako aj na závery znaleckého posudku Mgr. Miroslava Koutného č. XX/XXXX, z ktorých vyplýva, že pismo na sporných daňových priznaniach, ako aj podpisy na sporných daňových priznaniach nie sú jeho, pričom zopakoval svoje odvolacie námietky. V danej veci obvinený uviedol, že sa ako úplný štatista dozvedel o údajnej daňovej povinnosti jeho exmanželky - svedkyne K. T. a rozhodnutiach daňového úradu, ktoré už nemohol ovplyvniť, pričom je vyučený murár a nikdy žiadne účtovníctvo alebo dane nespravoval. Z hľadiska úmyslu ani nemohol vedieť aká má byť výška daňovej povinnosti, aké daňové priznania boli vôbec podané a tak nemohol mať, ani úmysel konať a skrátiť daň.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť, obvinený namietal výšku daňovej povinnosti, ako aj vady popisu skutku v rámci čoho poprel samotnú existenciu a výšku daňovej povinnosti svedkyne T., ktorá nebola ničím preukázaná s poukázaním na rozhodnutie sp. zn. R 27/1979. Ďalej obvinený uviedol, že výpoveď svedka ako jediný dôkaz, preukazujúci vinu obvineného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený. Na preukázanie viny musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Obvinený opísal aj postup súdu pri hodnotení vierohodnosti svedka s poukázaním na rozhodnutia sp. zn. R 53/2002 a R 56/1994.

Záverom obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach a uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/92/2016 z 29. novembra 2016 a rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28T/40/2009 z 31. mája 2016 v ich výrokoch v plnom rozsahu zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Žilina na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Predsedníčka senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania na vyjadrenie ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté. Uvedenú možnosť vyjadriť sa využil okresný prokurátor, ktorého vyjadrenie bolo okresnému súdu doručené 5. februára 2020 (č. l. 1077).

V rámci vyjadrenia prokurátor uviedol, že pokyn na vznesenie obvinenia dáva prokurátor zásadne opatrením podľa § 230 ods. 2 písm. a) Tr. por. a nijako ináč, pričom tvrdenie, že prokurátor dal v uznesení týkajúceho sa inej osoby pokyn vyšetrovateľovi vzniesť obvinenie podľa § 206 ods. 1 Tr. por. obvinenému, je nepravdivé. Poučenie o možnosti využiť ustanovenia § 232 Tr. por. a nasledujúce nemá vôbec nič spoločné so zásadou prezumpcie neviny, teda tvrdenie obvineného, že prokurátor týmto poučením vyslovil záver o jeho vine je nepravdivé. Podľa prokurátora nie je naplnený ani jeden z dovolacích dôvodov a argumentácia dovolania nie je nová, pretože konkrétne argumenty už boli použité v stanovisku obvineného k podanej obžalobe, ako aj v záverečnej reči a sú identické, aj s podaným odvolaním.

Vyjadrenie prokurátora bola zaslané na vyjadrenie obvinenému aj jeho obhajcovi, pričom do konania neverejného zasadnutia sa nikto k nemu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Dovolanie bolo podané po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. [§ 382 písm. c) Tr. por.].

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len dovolací súd) opakovane pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zjavné, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Obvinený uplatnil dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu každého, proti komu sa vedie trestné konanie, je v Trestnom poriadku upravené v § 2 ods. 9. Vyjadruje jeden z právnych princípov, na ktorých je vybudované trestné konanie a jeho zmyslom je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ako aj prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu a správneho rozhodnutiu. Toto právo primárne zahŕňa právo na osobnú obhajobu (§ 34 ods. 1 Tr. por.), právo nechať sa obhajovať obhajcom (§ 34 ods. 1, § 36 Tr. por.), ako aj právo na povinnú obhajobu (§ 37, § 38 Tr. por.). Jednotlivé zložky tohto práva sú v širšom zmysle upravené v ďalších ustanoveniach Trestného poriadku. Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je však iba zásadné porušenie práva na obhajobu. Takým zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritorneho rozhodnutia. Dôležité sú, preto i konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu nemožno úspešne uplatňovať ani námietky, že neboli objasnené všetky skutočnosti svedčiacie v prospech obvineného, ako aj spochybňovanie svedeckých výpovedí, alebo posudzovanie nesprávneho zistenia skutkového stavu, alebo nesprávneho odôvodnenia rozhodnutí,

pretože účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie skutkového stavu s poukázaním na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. R 7/2011 v zmysle, ktorého právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Čo sa týka námietok ohľadne procesného postupu prokurátora a s tým spojenej teórie plodov otráveného stromu, tak tu je potrebné uviesť, že náš trestný proces doktrínu „ovocie otráveného stromu“, ktorá vznikla a je rozvíjaná v USA neprevzal, a preto je jej použitie ako aj namietanie nepripustné.

V rámci tvrdenia obvineného, že postupom prokurátora pri odporúčení konania o dohode o vine a treste v zmysle § 232 Tr. por. vyslovil záver o jeho vine, je potrebné poukázať na skutočnosť, že postup prokurátora bol správny a v súlade s Trestným poriadkom, keď rozhodol o sťažnosti obvineného tak, že ju zamietol ako nedôvodnú, pretože nezistil žiadne chyby v napadnutom uznesení, ako ani v zistení skutkového stavu, pričom uvedenie ustanovenia § 232 Tr. por. nemôže nijako zakladať porušenie prezumpcie neviny, pretože prokurátor sa výslovne nevyjadril o obvineného vine v napadnutom uznesení, ale obvineného iba poučil o možnosti konania o dohode o vine a treste. Na splnenie podmienok konania o dohode o vine a treste sa okrem iného vyžaduje, aby sa obvinený k spáchaniu skutku priznal a uznal vinu, čo sa ale nestalo, pretože obvinený aj pri samotnom výsluchu konanom dňa 7. novembra 2008 odmietol k veci vypovedať (č. l. 17 - 19). Preto sa pokračovalo v konaní a bola podaná obžaloba a až okresný súd uznal obvineného vinným zo spáchaného skutku v zmysle napadnutého rozsudku. Vzhľadom na vyššie uvedené sú obvineného námietky nedôvodné.

Po oboznámení sa so spisovým materiálom dovolací súd dospel k záverom, že obhajoba obvineného bola po celý čas trestného stíhania riadne zabezpečená prostredníctvom jeho obhajcov JUDr. Pavla Kurica a JUDr. Martina Olosa, ktorí sa s ním zúčastňovali jednotlivých procesných úkonov, ako aj hlavných pojednávaní a verejného zasadnutia, pri ktorých mali možnosť využiť svoje procesné práva na obhajobu, vyjadrovať sa k jednotlivým vykonávaným dôkazom a klásť otázky, pričom rozsudok okresného súdu, ako aj uznesenie krajského súdu sú náležite odôvodnené s uvedenými konkrétnymi argumentami, na základe, ktorých súdy rozhodli správne a v súlade so zákonom, a preto námietky dovolateľa nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine k tomuto dovolaciemu dôvodu považuje dovolací súd za nutné uviesť, že uvedený dovolací dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a nakoniec etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov zadovážených podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa citovaného ustanovenia sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t. j. k vykonávaniu dôkazov súdom. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení

upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov a aby sa napadnuté rozhodnutie opieralo o nezákonné dôkazy. Nemožno však ním úspešne napadnúť informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob jeho vyhodnotenia súdom.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený spochybňoval postup okresného súdu a jeho hodnotenie vykonávaných dôkazov, zamietnutie navrhovaných dôkazov, pričom námietky obvineného nijako nezakladajú ani opodstatnenosť predmetného dovolacieho dôvodu. Správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Len s poukázaním na nesprávny postup pri hodnotení dôkazov, ako aj z odmietnutia vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené (II. ÚS 258/2012 z 11. júla 2012).

Vychádzajúc z uvedeného možno sumárne vo vzťahu k predmetnej veci konštatovať, že všetky vykonané dôkazy boli vykonané v súlade so zákonom s poukázaním aj na vyjadrenie okresného prokurátora, s ktorým sa Najvyšší súd v plnej miere stotožňuje.

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd žiadne pochybenie zo strany nižších súdov nezistil. Argumentáciu dovolateľa vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu, preto dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Ďalej obvinený vo svojom mimoriadnom oprávnom prostriedku uplatnil dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa bol správne podradený pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Iba opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod naplňa aj zistenie, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod týmto sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premĺčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného alebo súhrnného trestu, spoločného trestu, alebo ďalšieho trestu (§ 41 až 43 Tr. zák.), ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na porušenie iných hmotnoprávnych predpisov, ako je Občiansky zákonník, Obchodný zákonník a pod. pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnomu posúdeniu skutku.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie.

Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení, aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže

doplniť, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. V tomto smere dovolací súd odkazuje na ustálenú judikatúru k výkladu a aplikácii dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Z obsahu dovolania vyplýva, že vo vzťahu k citovanému dovolaciemu dôvodu dovolateľ uplatnil výlučne námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaného dovolacieho dôvodu, pričom namietal aj to, že mu nebola preukázaná subjektívna stránka predmetného trestného činu a spochybňoval vierohodnosť svedkyne. K tomu dovolací súd uvádza, že otázka (ne)vierohodnosti svedeckých výpovedí je otázkou skutkového charakteru, resp. hodnotenia dôkazov, rovnako ako aj hodnotenie miery významu týchto výpovedí pre konečné rozhodnutie súdu (nad rámec odôvodnenia preskúmaných rozhodnutí), a to na rozdiel od ich hodnotenia z pohľadu zákonnosti, čo je už otázkou právnou. Z hľadiska tejto svojej povahy ide teda o otázku vylúčenia z prieskumu v rámci prebiehajúceho dovolacieho konania, ako je to zrejme z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., vyjadrujúceho zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zisteného skutku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal pochybnosti o vierohodnosti vykonaných dôkazov, pričom sa stotožnil s názorom okresného aj krajského súdu, ako aj s názorom prokurátora.

S poukázaním na námietky ohľadne nepreukázania subjektívnej stránky je potrebné poukázať na skutočnosť, že tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. To totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nemožno skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť (R 3/2011).

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obvineného, posúdenú ako trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, táto zodpovedá priebehu skutkového deja uvedeného vo výroku napadnutého rozhodnutia po objektívnej i subjektívnej stránke a je správna, pričom zmena právnej kvalifikácie nie je prípustná.

Ohľadne spochybňovania zodpovednosti obvineného za spáchaný skutok je potrebné uviesť, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom na ktorom sa ustálil okresný a krajský súd a považuje ho za správny a zákonný, pričom na základe ustáleného skutku bolo na základe vykonaných dôkazov preukázané, že obvinený reálne podnikal a konal za podnikateľský subjekt s obchodným menom K. T., a preto nesie aj plnú zodpovednosť za svoje konanie a následné spáchanie predmetného trestného činu s poukázaním na rozhodnutie sp. zn. R 25/1968. Vzhľadom na vyššie uvedené sú obvineného námietky neopodstatnené a nedôvodné.

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného K. T. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

